

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **X X X**, identifikační číslo osoby xxxxxxxx, se sídlem X, X, zastoupen JUDr. Blankou Šimkovou, advokátkou se sídlem Masarykovo náměstí 1484, Pardubice, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2015, čj. 2406/1.30/15-3,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě dne 2. 7. 2015, která byla zdejšímu soudu jako soudu místně příslušnému postoupena dne 28. 7. 2015, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 24. 2. 2015, čj. 21775/7.30/14-6. Podle posledně uvedeného rozhodnutí se žalobce dopustil správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni 17. 7. 2014 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť ve dnech 16. 7. 2014 a 17. 7. 2014 v provozovně X X na adrese X, X, umožnil výkon práce spočívající v přípravě jídla

(kebabu) X X, narozenému dne xx. xx. xxxx, státní příslušnost Gruzie (dále jen „zjištěná osoba“), aniž by s touto osobou měl uzavřenu pracovní smlouvu nebo některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění zákona č. 365/2011 Sb. (dále jen „zákoník práce“). Za uvedený správní delikt spočívající v umožnění výkonu závislé práce mimo pracovněprávní vztah byla žalobci uložena pokuta podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 62.000 Kč a dále povinnost podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

Žalovaný má za to, že byly naplněny všechny znaky závislé práce. Není pochyb o tom, že zjištěná osoba vykonávala práci osobně. Práci vykonávala jménem žalobce, v jeho provozovně, na jeho náklady a odpovědnost. Žalobce pro práci poskytoval svůj kapitál a prostředky, vytvářel pro ni předpoklady a nesl též riziko neúspěchu. Zjištěná osoba vykonávala práci podle pokynů žalobce dále mu udílených prostřednictvím dalších zaměstnanců žalobce (pan X X), popřípadě jeho zástupců (žalobcův strýc X). Žalovaný poukázal na judikaturu, dle které je typickým důvodem ke vstupu do podřízeného vztahu zaměstnance vůči zaměstnavateli příslib uzavření pracovněprávního vztahu v budoucnu (tzv. práce na zkoušku). Činnost zjištěné osoby se nestihla stát soustavnou, ovšem to dle judikatury není na závadu, protože práce na zkoušku se měla stát činností soustavnou v případě shodné vůle obou stran.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Stěžejní žalobcova námitka spočívá v tom, že žalovaný nesprávně posoudil jednání žalobce a zjištěné osoby jako výkon závislé práce. Dle žalobce se zjištěná osoba pohybovala v provozovně pouze sporadicky – necelé dva dny asi po třech hodinách. Jednalo se o tzv. zkoušku bez nároku na mzdu a bez pracovních pomůcek. Žalobce poukázal na komentářovou literaturu a na základě ní dovodil, že pracovněprávní vztah bez úplaty nemůže vzniknout, tedy že závislá práce nemůže být vykonávána bez nároku na odměnu. Nemůže se tedy jednat o umožnění výkonu nelegální práce, pokud neprobíhal výkon závislé práce, jak tomu bylo v případě žalobce a zjištěné osoby. Žalobce uvedl, že žalovaným ani oblastním inspektorátem nebyl výkon závislé práce prokázán. Oblastní inspektorát si dle žalobce své závěry upravil tak, aby mohl vydat příslušné rozhodnutí. Z protokolu ze dne 6. 10. 2014 o výpovědi žalobce a protokolu ze dne 17. 7. 2014 vyplývají, pokud jde o povahu činnosti zjištěné osoby, zcela jiné závěry, než žalovaný přdestřel v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalobce jsou rozhodnutí žalovaného i oblastního inspektorátu nepřezkoumatelná, na což žalobce upozorňoval od počátku kontroly zahájené oblastním inspektorátem. Závěr správních orgánů tedy nemá oporu v provedeném dokazování a je rovněž v příkrém rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 – 35.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nikterak nespecifikuje, v čem konkrétně shledává nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, a rovněž nekonkretizuje, v čem je závěr správních orgánů o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu, v rozporu se zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Správní orgány vycházely z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu, jehož závěry zcela potvrzují právní kvalifikaci činnosti zjištěné osoby jako výkon závislé práce. Jak žalobce sám v žalobě uvedl, zjištěná osoba v provozovně vykonávala dva dny v rozsahu několika hodin tzv. práce na zkoušku, která byla opakovaně Nejvyšším správním soudem prohlášena za výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku uvádí, že tzv. práce na zkoušku je jedním z klasických způsobů zastírání nelegální práce, přičemž odměnu v těchto případech typicky představuje příslib uzavření pracovněprávního vztahu v budoucnu.

K tvrzení žalobce, že jedním ze základních definičních znaků závislé práce je mzda, plat nebo odměna, žalovaný uvedl, že žalobce při svých úvahách vycházel ze znění zákoníku práce účinného do 31. 12. 2011. Zákon č. 365/2011 Sb., kterým se měnil zákoník práce, upravil novou definici závislé práce, když oddělil znaky závislé práce (§ 2 odst. 1 zákoníku práce) od podmínek jejího výkonu (§ 2 odst. 2 zákoníku práce). V současnosti odměna představuje významnou skutečnost pro posouzení, zda existuje mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vztah nadřízenosti a podřízenosti, přičemž v situaci, kdy se jedná o práci na zkoušku, bývá zaměstnanec ke vstupu do podřízeného vztahu vůči zaměstnavateli motivován příslibem uzavření pracovněprávního vztahu.

Žalovaný závěrem uvedl, že všechny znaky závislé práce byly jak v rozhodnutí oblastního inspektorátu, tak v rozhodnutí žalovaného řádně vymezeny a odůvodněny. Není pochyb o tom, že mezi žalobcem a zjištěnou osobou nebyl uzavřen pracovněprávní vztah.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žaloba je tedy věcně projednatelná.

Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť žalobce vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalovaný pak udělil souhlas *implicitě* (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 20. 9. 2014 bylo postupem podle § 24 odst. 1 správního řádu žalobci doručeno oznámení oblastního inspektorátu o zahájení správního řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měl žalobce dopustit tím, že umožnil zjištěné osobě výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti.

Zahájení řízení o správním deliktu předcházela kontrola provedená cizineckou policií na pracovišti žalobce dne 17. 7. 2014, při níž byla identifikována zjištěná osoba, která zde připravovala kebab. Zjištěná osoba při kontrole uvedla, že v provozovně pracuje na základě ústní dohody na zkoušku, zaučuje se, krájí maso. Pracuje zde druhý den, na odměně za práci se zatím s nikým nedohodla. V provozovně byla při kontrole přítomna paní X X, která pracuje pro žalobce jako servírka. Uvedla, že zjištěná osoba v provozovně pracuje druhý den jako kuchař a dělá kebab. Neví, k jakému zaměstnavateli patří, úkoly jí přiděluje kolega X.

V řízení o správním deliktu proběhlo dne 6. 10. 2014 ústní jednání, při němž žalobce uvedl, že zjištěná osoba používala vybavení provozovny, byla tam necelé dva dny, pouze pár hodin a po tu dobu ji kontroloval pracovník X, případně žalobcův strýc X, pokud tam zrovna byl. Při ústním jednání byla současně vyslechnuta svědkyně paní X X, která uvedla, že zjištěná osoba sama přišla a ptala se na práci s tím, že má všechna potřebná povolení a může na území České republiky pracovat. Svědkyně telefonicky kontaktovala žalobce, který jí sdělil, že má zjištěnou osobu vzít za bar, ať je tam chvíli s kuchařem X X, že se na ni žalobce přijede podívat, jak pracuje, a domluví se s ní. Když svědkyně asi po hodině odcházela z práce, zjištěná osoba tam ještě byla a čekala na žalobce. Následující den, kdy byla provedena cizineckou policií kontrola, byla svědkyně v provozovně sama se zjištěnou osobou, ona si kuchyně nevšímá, obsluhuje zákazníky na „placu“. Zjištěná osoba dělala pizzu a kebab.

Oblastní inspektorát rozhodnutím ze dne 24. 2. 2015, čj. 21775/7.30/14-6, uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že umožnil výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah tím, že umožnil ve dnech 16. 7. 2014 a 17. 7. 2014 v provozovně X X, X, X, výkon práce spočívající v přípravě jídla (kebabu) zjištěné osobě, a to aniž by s ní měl uzavřenu pracovní smlouvu nebo některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr podle zákoníku práce. Dle oblastního inspektorátu výkon práce zjištěné osoby vykazoval znaky závislé práce podle § 2 odst. 1 zákoníku práce, protože práci vykonávala osobně pro žalobce ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, jeho jménem a podle jeho pokynů. Žalobce popsaným jednáním porušil § 3 zákoníku práce, čímž umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti. Žalobci byla

uložena pokuta ve výši 62.000 Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Proti rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 24. 2. 2015 podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí oblastního inspektorátu potvrdil.

Posouzení žalobních bodů

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.

Podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah (bod 1), nebo pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci mimo jiné v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno (bod 2).

Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.

Podle § 2 odst. 2 zákoníku práce musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

Stěžejní námitka žalobce se vztahuje k právnímu posouzení zjištěného skutkového stavu ze strany žalovaného. Dle žalobce se totiž nejednalo o výkon závislé práce. Výkladem pojmu závislá práce a jeho definičních znaků se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 – 35, jehož závěrů se dovolávají žalobce i žalovaný. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti] musí obviněnému prokázat naplnění všech znaků závislé práce, tj. že zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Tyto znaky Nejvyšší správní soud dovodil na základě § 2 odst. 1 zákoníku práce, ve znění zákona č. 365/2011 Sb. Znak soustavnosti není v tomto ustanovení výslovně zmíněn, avšak byl dovozen ze slovního spojení, že práce „je vykonávána“ (vid nedokonavý). Jak uvádí Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku, stačí spojit jednotlivé znaky uvedené v § 2 odst. 1 zákoníku práce společným prvkem osobní či hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli a naplnit je v duchu této optiky konkrétním obsahem.

Žalobce konkrétně namítl, že zjištěná osoba se v provozovně pohybovala necelé dva dny a pouze pár hodin. Mělo se jednat o tzv. zkoušku, a to bez nároku na mzdu a bez pracovních pomůcek. Z takto formulované námitky lze dovodit, že žalobce popírá naplnění znaku soustavnosti. Jak uvádí ve výše zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud, inspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné. Na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších zjištěných skutečností. Znak soustavnosti tak může být naplněn, i když se činnost dosud soustavnou stát nestihla, čehož příkladem je právě práce „na zkoušku“. Rozhodující v tomto případě je, jestli se činnost dle vůle stran následně měla stát soustavnou. Ze záznamu o podání vysvětlení ze dne 17. 7. 2014, jenž obsahuje výpověď zjištěné osoby, vyplývá, že zjištěná osoba byla v provozovně žalobce na zkoušku a zaučovala se. To ostatně potvrdila i svědkyně X, která byla prostředníkem mezi zjištěnou osobou a žalobcem při sjednání této „zkoušky“. Žalobce při ústním jednání uvedl, že hledá zaměstnance a že se zjištěná osoba v provozovně nacházela, aby si ji mohl vyzkoušet, jestli bude odpovídat jeho požadavkům. Na otázku, co vše obnáší práce na zkoušku, žalobce uvedl, že se už na člověku pozná, zda je schopen práce, jestli umí krájet maso a jestli ustojí teplotu, která je u masa. Z těchto tvrzení zjištěné osoby i žalobce je zřejmé, že zde byla vůle obou stran pro případ, že se zjištěná osoba osvědčí, aby vykonávala pracovní činnost pro žalobce i do budoucna. Zjištěná osoba tedy vykonávala v provozovně žalobce práci „na zkoušku“ proto, aby se z ní stala soustavná výdělečná činnost. Právě kýžená soustavnost výkonu práce byla motivací jak zjištěné osoby, tak žalobce, pro niž se dohodli na práci „na zkoušku“. Že byla zjištěná osoba v provozovně žalobce tzv. na zkoušku, uvedl ostatně i sám žalobce v žalobě. Soud má tedy za prokázané, že znak soustavnosti byl naplněn.

Žalobce z komentářové literatury publikované v letech 2009 a 2010 dovodil, že pracovněprávní vztah nemůže vzniknout bez nároku na odměnu. K tomu soud uvádí, že po novelizaci zákoníku práce provedené zákonem č. 365/2011 Sb. není odměna nadále definičním znakem závislé práce, nýbrž toliko podmínkou výkonu závislé práce (§ 2 odst. 2 zákoníku práce). Nicméně podle výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu představuje odměňování typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Ani po novelizaci zákoníku práce tedy neztratilo smysl zkoumat otázku odměňování v rámci postihování nelegální práce. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že zaměstnanec může být ke vstupu do podřízeného vztahu vůči zaměstnavateli motivován i jinak – typicky příslibem uzavření pracovněprávního vztahu v budoucnu při tzv. práci na zkoušku, která je dle něj klasickým způsobem zastírání nelegální práce. Odměňování je tedy dle Nejvyššího správního soudu vodítkem k posouzení znaku vztahu podřízenosti a nadřízenosti mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem a práce na zkoušku jistým způsobem odměňování v tom smyslu, že odměnou pro zaměstnance je příslib pokračování v jeho činnosti v případě, že se osvědčí. Předestřený scénář lze dle soudu z jednání zjištěné osoby i žalobce dovodit. Tedy již samotná skutečnost, že zjištěná osoba byla u žalobce jakožto zaměstnavatele „na zkoušku“, dokládá, že byla motivována příslibem uzavření pracovněprávního vztahu v budoucnu. V řízení nevyšla na jevo žádná skutečnost, z níž by bylo možné usuzovat, že důvodem

výkonu práce „na zkoušku“ bylo něco jiného než dohodnout se na soustavném výkonu práce za mzdu (nejde o přátelskou úsluhu, projev vděku, projev pomoci a solidarity mezi příbuznými či blízkými osobami). Tímto byl tedy dle soudu naplněn znak nadřízenosti a podřízenosti.

Zjištěná osoba nevykonávala práci jako na žalobci nezávislý, samostatný ekonomický subjekt. Práce byla zjištěné osobě přidělována zaměstnanci žalobce a jeho zástupcem, byla vykonávána podle jejich pokynů, ti zjištěnou osobu zaškolovali a kontrolovali. Zjištěná osoba nevykonávala práci vlastním jménem, na svůj účet a na svoji majetkovou odpovědnost. Ačkoliv přesně nevěděla, pro koho práci koná, domnívala se, že pro pana X (žalobcova strýce), vychází toto nedorozumění z toho, že se setkala právě s žalobcovým strýcem. Rozhodující je, že práci vykonávala jménem a na účet a majetkovou odpovědnost provozovatele občerstvení, ať již jím je kdokoliv. Ostatně právě kvůli tomu, že vykonávala práci bez uzavření písemné pracovní smlouvy či dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, nemusela znát identitu zaměstnavatele. O přítomnosti prvku nadřízenosti a podřízenosti při výkonu práce zjištěnou osobou v provozovně žalobce tak nemůže být žádných pochyb.

Soud doplňuje, že institut práce na zkoušku ještě před samotným vznikem pracovněprávního vztahu český právní řád nezná. Blíží se mu institut zkušební doby upravený v § 35 zákoníku práce, který se však uplatní v existujícím pracovním poměru. Zákoník práce je dostatečně pružný, aby žalobci umožnil s využitím stávajících institutů ověřit kvality zaměstnance, a to např. právě sjednáním zkušební doby v rámci pracovního poměru, nebo uzavřením dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, kterou lze snadno ukončit a která je vhodná pro sjednání výkonu práce v malém rozsahu. Účinná právní úprava pracovněprávních vztahů tedy rozhodně „nenutila“ žalobce k tomu, aby umožnil zjištěné osobě výkon práce „na zkoušku“ bez sjednání pracovněprávního vztahu.

Dle soudu správní orgány správně dovodily i ostatní znaky závislé práce. Zjištěná osoba vykonávala činnost osobně, tento znak je jednoznačný a mezi stranami nesporný. Mezi stranami není sporná ani skutečnost, že zjištěná osoba vykonávala práci dle pokynů žalobce, resp. dle pokynů ostatních zaměstnanců žalobce (pan X X) a zástupce žalobce (žalobcův strýc X). Žalobce v žalobě uvedl, že zjištěná osoba vykonávala činnost bez pracovních pomůcek, nicméně do protokolu o ústním jednání žalobce na otázku, co používala zjištěná osoba při své práci za nástroje a komu patřily, odpověděl, že všechno bylo vybavení provozovny. Z toho tedy lze usoudit, že zjištěná osoba používala žalobcovy pracovní pomůcky, například ke krájení masa, jak vyplývá ze záznamu o podání vysvětlení ze dne 17. 7. 2014, k čemuž jednoznačně pracovní pomůcku (nástroj) potřebovala. Dalším podpurným znakem, že zjištěná osoba vykonávala pro žalobce závislou práci, je skutečnost, že zjištěná osoba na sobě měla pracovní oblečení (triko), což rovněž plyne ze záznamu o podání vysvětlení.

Soud tedy uzavírá, že byly naplněny všechny znaky pro učinění závěru, že zjištěná osoba vykonávala pro žalobce závislou práci. Žalobní bod, jímž žalobce zpochybnil právní kvalifikaci činnosti zjištěné osoby ze strany správních orgánů jako výkon závislé práce, tedy není důvodný.

K námitce žalobce, že z údajů v protokolech (záznam o podání vysvětlení ze dne 17. 7. 2014 a protokol o ústním jednání ze dne 6. 10. 2014) vyplývají jiné závěry, než žalovaný předeštel v odůvodnění svého rozhodnutí, soud uvádí následující. Žalobce tuto námitku vznesl ve zcela obecně rovině, aniž by uvedl, jaký konkrétní obsah protokolů měly správní orgány chybně vyložit či jaké skutečnosti, z nichž správní orgány v rozhodnutích vycházely, nemají oporu v protokolech. Soud po seznámení se s obsahem těchto protokolů a po přezkoumání odůvodnění rozhodnutí správních orgánů dospěl k závěru, že úvahy správních orgánů, na základě kterých došly k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu, nejsou v rozporu se zmíněnými protokoly, nýbrž naopak z nich vychází a mají v nich oporu. Vysvětlení podané zjištěnou osobou i vyjádření žalobce učiněné při ústním jednání jsou nadto podpořena výpovědí svědkyně X, která sama o sobě by byla dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí. Žalobní bod je tedy nedůvodný.

Soud se rovněž neztotožňuje s obecnou námitkou žalobce, že v případě zjištěné osoby nebyl prokázán výkon závislé práce. Z rozhodnutí oblastního inspektorátu jsou patrné skutečnosti a úvahy, na základě kterých došel k závěru, že činnost zjištěné osoby lze kvalifikovat jako výkon závislé práce. Oblastní inspektorát se na stranách 3 a 4 svého rozhodnutí zabýval tím, zda jsou jednotlivé znaky závislé práce naplněny, a to i s přihlédnutím ke zmíněnému judikátu Nejvyššího správního soudu. Z rozhodnutí je rovněž patrné, z jakých jednotlivých podkladů pro vydání rozhodnutí zjistil oblastní inspektorát skutečnosti, na nichž postavil své rozhodnutí. Oblastní inspektorát uvedl výčet těchto podkladů ve svém rozhodnutí a z nich vyplynuvší relevantní skutková zjištění podřadil pod jednotlivé znaky výkonu závislé práce. Soud tedy dospěl k závěru, že oblastní inspektorát přesvědčivým způsobem odůvodnil, že zjištěná osoba vykonávala závislou práci. Žalobní bod není důvodný.

Rovněž námitka, že závěr žalovaného nemá oporu v provedeném dokazování, je zcela obecná. Jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, obecné tvrzení, je-li vůbec možné považovat ho za žalobní bod, lze vypořádat jen ve stejné obecné rovině. Soudu není zřejmé, v čem konkrétně nemá závěr žalovaného oporu v provedeném dokazování. Seznam listinných důkazů, které byly provedeny při ústním jednání, je součástí protokolu o ústním jednání, s nímž se žalobce seznámil a vlastnoručně podepsal. Výčet podkladů pro vydání rozhodnutí byl obsažen i ve výzvě ze dne 4. 2. 2015, kterou byl žalobce poučen o právu vyjádřit se k těmto podkladům ještě před vydáním rozhodnutí. Žalobce tohoto práva nevyužil, v průběhu řízení žádný návrh na doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí nevznesl. Oblastní inspektorát a žalovaný ze shromážděných podkladů ve svých rozhodnutích vycházely a soud nezjistil, že

by některá ze skutečností uvedených správními orgány v jejich rozhodnutích neměla oporu v obsahu těchto listin. Žalobní bod není důvodný.

Rovněž obecná námitka nepřezkoumatelnosti je dle soudu nedůvodná. Žalobce nespecifikoval, v čem by tato nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. měla spočívat. Dle soudu jsou rozhodnutí žalovaného i oblastního inspektorátu srozumitelná, protože z nich jasně plyne, jaká povinnost a na základě čeho byla žalobci uložena. Soud rovněž nezjistil, že by některé z rozhodnutí trpělo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalovaný ve svém rozhodnutí zrekapituloval a strukturoval odvolací námitky žalobce a následně se ke všem vyjádřil. Jak přitom vyplývá z výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, není povinností soudu, ani to není prakticky možné, aby na základě takto nekonkrétní námitky podrobně rozebíral veškeré její možné aspekty, v tomto případě aspekty nepřezkoumatelnosti, a za žalobce domýšlel konkrétní obsah námitky. S ohledem na formulaci uvedené námitky obsaženou v žalobě vyvstávají soudu pochybnosti, zda vůbec žalobce (resp. jeho zástupkyně) mají přesné povědomí o tom, co je podstatou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Soudu není zřejmé, jak mohl žalobce upozorňovat na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a rozhodnutí jemu předcházejícího od počátku zahájené kontroly. V době provádění kontroly nebyla žádná rozhodnutí, na jejichž nepřezkoumatelnost by mohl žalobce poukazovat, vydána. Žalobní námitka je v důsledku tohoto anachronismu zjevně nelogická.

Soud se dále zabýval konstatováním žalobce, že závěr žalovaného o tom, že zjištěná osoba vykonávala závislou práci, je v příkrém rozporu s již několikrát uváděným rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 6 Ads 46/2013 – 35. Žalobce neuvedl, v jakém smyslu má být rozhodnutí žalovaného v rozporu se zmíněným judikátem. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vymezil znaky závislé práce tak, že *„společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“* Jak již soud výše uvedl, žalovaný naplnění těchto znaků v dostatečné míře prokázal. Žalobce v žalobě uvedl, že zjištěná osoba vykonávala činnost tzv. na zkoušku. K tomu Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku uvedl, že *„[p]ojem závislé práce musí být vykládán tak, aby obsáhl veškeré formy zastřených pracovních vztahů, stejně jako práci vykonávanou bez náležité protihodnoty, např. práci 'na zkoušku' nebo práci vykonávanou*

pod hrozbou násilí či jiné újmy“ a že „tzv. 'práce na zkoušku' je jedním z klasických způsobů zastírání nelegální práce.“ Nejvyšší správní soud považoval za významné odlišovat závislou práci od přátelské výpomoci či dobrovolnické činnosti. Z výpovědi žalobce, zjištěné osoby i svědkyně X X je přitom zřejmé, že se o přátelskou výpomoc ani dobrovolnickou činnost nejednalo. Soudu tedy není zřejmé, v čem by mělo být rozhodnutí žalovaného, potažmo rozhodnutí oblastního inspektorátu v rozporu s tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Soud naopak dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů byla vydána v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Žalobní bod je nedůvodný.

Soud shrnuje, že v případě výkonu práce zjištěné osoby v provozovně žalobce byly naplněny všechny zákonem stanové a judikaturou dovozené znaky závislé práce, přičemž správní orgány výkon závislé práce v dostatečné míře prokázaly. Mezi žalobcem a zjištěnou osobou nebyla uzavřena pracovní smlouva ani dohoda o pracích konaných mimo pracovní poměr, u nichž zákoník práce vyžaduje písemnou formu. Žalobce ve správním řízení koneckonců ani netvrdil, že by tomu tak bylo. Soud tedy dospěl k závěru, že byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť žalobce umožnil zjištěné osobě výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah [§ 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti].

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost, takže mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

V Praze dne 25. května 2017

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová